

Πέρασαν κιόλας 43 χρόνια... Από τις 17 Νοέμβρη του 1973

Και να μαστε πάλι εδώ.

Να μιλήσουμε για την ιστορία και να μας μιλήσει κι αυτή

Σ' αυτό θα μας βοηθήσει ο Διομήδης. Για την ακρίβεια το σκισμένο, ματωμένο μπλουζάκι του.

Ο Διομήδης Κομνηνός ήταν ένας από μας. Δεκαεπτάχρονος μαθητής.

Μόλις είχε περάσει τις εξετάσεις του για το Πολυτεχνείο.

Ο πατέρας του έλεγε ότι «ήταν πολύ απασχολημένος με το διάβασμα και το φλερτ με τα κορίτσια».

Γεννήθηκε στα «πέτρινα χρόνια». 1949 – 1967 ανάμεσα

Σε μια ταραγμένη εποχή

Μεγάλωσε στην εποχή της χούντας. **Στην εποχή του «Σώπα».**

Σε μια εποχή που...

*«Σώπα ο ένας, σώπα ο άλλος, σώπα οι επάνω, σώπα οι κάτω,
σώπα όλη η πολυκατοικία και όλο το τετράγωνο.
Σώπα οι δρόμοι οι κάθετοι και οι δρόμοι οι παράλληλοι.
Κατάπιαμε τη γλώσσα μας.
Στόμα είχαμε και μιλιά δεν είχαμε.
Φτιάξαμε το σύλλογο του «Σώπα».
και μαζευτήκαμε πολλοί,
μία πολιτεία ολόκληρη, μια δύναμη μεγάλη, αλλά μουγκή!»*

...μα ο Διομήδης περίμενε και έλπιζε στη στιγμή που οι φθόγγοι και οι ψίθυροι θα γίνονταν από τραύλισμα κραυγή και όλοι θα μιλούσαν δυνατά και ελεύθερα

Ο Διομήδης τα παρακολουθούσε όλα, από τους παράνομους ραδιοφωνικούς σταθμούς και τις κρυφές συζητήσεις. Απαγορεύονταν οι συγκεντρώσεις και οι συναθροίσεις ακόμη και στα σπίτια. «Ήταν προβληματισμένος και πολιτικοποιημένος» έλεγε ο πατέρας του. «Είχε μια εσωτερική προετοιμασία για ότι θα συνέβαινε».

Γι αυτό βρέθηκε στην κατάληψη της Νομικής Σχολής στις 21 Φεβρουαρίου του 1973, μαζί με

4.000 φοιτητές. Κατά την εκκένωση της Σχολής από την αστυνομία χτυπήθηκε άσχημα. Μετά για μέρες

κρυβόταν.

«Ήταν φυσικό λοιπόν να πάει και στο Πολυτεχνείο».

Βρέθηκε εκεί από την Τετάρτη 14 Νοέμβρη, όταν αποφασίστηκε η κατάληψη και δημιουργήθηκε η Συντονιστική Επιτροπή.

Βοήθησε την Πέμπτη 15 Νοέμβρη, όταν συγκροτήθηκαν ομάδες για τη σίτιση, την περίθαλψη των τραυματιών, την περιφρούρηση. Όταν ο παράνομος ραδιοφωνικός σταθμός μέσα στο Πολυτεχνείο, καλούσε σε υποστήριξη και βοήθεια.

Όταν κατέβηκαν εκατοντάδες εργάτες και μαθητές και κάναν την ημέρα γιορτή.

Ο Διομήδης ήταν συνέχεια εκεί.

«Ερχόταν κάποια ώρα στο σπίτι το πρωί για να πλυθεί, να αλλάξει και να ησυχάσει τη μητέρα του» λέει ο πατέρας. «Πέρα από το –«κοίταξε να γυρίσεις γερός»- κανείς δεν αποτολμούσε να του πει –«παιδί μου μην πας»

Ήταν εκεί την Παρασκευή 16 Νοέμβρη όταν ήρθαν οι αγρότες από τα Μέγαρα. Όταν γίνονταν πορείες σε όλο το κέντρο της Αθήνας και τα δακρυγόνα, οι πυροβολισμοί και οι συγκρούσεις έκαναν την περιοχή πεδίο μάχης.

Τότε που οι μαθητές που ήταν μέσα στο Πολυτεχνείο – οι περισσότεροι μικρότεροι από αυτόν- έκαναν μια μεγάλη, ανθρώπινη αλυσίδα από την πύλη της Στουρνάρα μέχρι το πρόχειρο ιατρείο για να μεταφέρουν γρήγορα τους τραυματισμένους. Αυτοί που το πρωί έπαιζαν στο προαύλιο τώρα στέκονταν ώρες εκεί τραγουδώντας. Όρθιοι με έναν ματωμένο διάδρομο να έχει σχηματιστεί ανάμεσά τους.

Ο Διομήδης μετά την Παρασκευή το απόγευμα δεν ξαναγύρισε σπίτι. Λίγο μετά τις 9.30 το βράδυ βγήκε από το προαύλιο του Πολυτεχνείου και μαζί με άλλους συνομήλικους του βρέθηκαν στη γωνία 3ης Σεπτεμβρίου, Μάρνη και Αβέρωφ. Για να μεταφέρουν τραυματίες και να προσφέρουν πρώτες βοήθειες. Μία σφαίρα καρφώθηκε στην καρδιά του. Ο δολοφόνος του βρισκόταν μόλις 10 μέτρα μακριά. Ήταν ένας από τους άνδρες της φρουράς του υπουργείου Δημοσίας Τάξεως.

Ο πατέρας του προσπάθησε να πλησιάσει στο Πολυτεχνείο, όταν άκουσε ότι έπεφταν σφαίρες και δακρυγόνα. Στάθηκε αδύνατον να μπει. Η οικογένεια και οι φίλοι πέρασαν νύκτα ξάγρυπνη. Όταν μετά τα μεσάνυχτα της Παρασκευής, προς το **Σάββατο 17 Νοεμβρίου**, ένα τανκ έπεσε με ορμή πάνω στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου, η ανησυχία κορυφώθηκε.

Την επόμενη ημέρα ο κύριος Γιάννης πήρε σβάρνα τα νοσοκομεία. Να ψάχνει με την ελπίδα ότι ο γιός του ήταν καλά. «Η αστυνομία απαγόρευε παντού την είσοδο. Αργότερα μου τηλεφώνησαν φίλοι πως άκουσαν το όνομά του Διομήδη ανάμεσα στους νεκρούς που ανακοινώθηκαν στα δελτία ειδήσεων. Πήγα στο νεκροτομείο για αναγνώριση πτώματος. Μου έδειξαν το παιδί μου παγωμένο και νεκρό. Τον φίλησα στα ανοικτά του μάτια και στην πληγή στην καρδιά κι έκοψα μια τούφα από τα μαλλιά του. Ο αστυνομικός μου είπε: «αχ αυτά τα παιδιά... δεν ακούνε». Ήταν η δική του εκδοχή...»

Οι νεκροί του Πολυτεχνείου δεν ήθελαν να πεθάνουν. Ούτε να γίνουν ήρωες. Αγαπούσαν τη ζωή στη μέγιστη έκφρασή της: την ελευθερία

Ο Διομήδης Κομνηνός ήταν ένας από μας. Δεν φοίτησε ποτέ στο Πολυτεχνείο αλλά το ματωμένο, σκισμένο μπλουζάκι του βρίσκεται πάντα εκεί. Και περιφρονεί τους επικήδειους. Θέλει όμως να μας θυμίζει ότι πάνε μπροστά την ιστορία όλοι αυτοί που στην προσωπική και συλλογική τους σημαία γράφουν: **«Ναι. Εμένα**

με νοιάζει»...

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ / ΑΝΑΣΑΙΝΕΙ ΑΚΟΜΗ ΣΤΑ 43 ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΠΛΟΥΖΑΚΙ ΤΟΥ ΔΙΟΜΗΔΗ

Αλλά...

Γιατί οι άνθρωποι, δεν το άφησαν να θαφτεί μέσα στα φτιασίδια των επίσημων τελετών.

Γιατί το φυλάνε στις καρδιές τους χιλιάδες παιδιά και το σεργιανίζουνε στους δικούς τους αγώνες.

Γιατί το όραμα μιας καλύτερης παιδείας, μιας καλύτερης ζωής αντάξιας των ανθρώπων, συνεχίζει να ανασαίνει μέσα στους τόνους των επίσημων ανακοινωθέντων και των οικονομικών δεικτών.

Γιατί και η δική μας γενιά μεγαλώνει σε δύσκολες εποχές, με υποθηκευμένο μέλλον και ψάχνει το δικό της βηματισμό στην ιστορία...

Με τον καιρό να ναι κόντρα έχει τιμή σαν πετάς...

** Το κείμενο αποτέλεσε μέρος της σχολικής γιορτής.*

Στο κείμενο αξιοποιούνται πληροφορίες για το Διομήδη Κομνηνό, από συνέντευξη του πατέρα του Γιάννη Κομνηνού στο αφιέρωμα «Θυμάμαι» της ERT 1, από το άρθρο «The boy who braved the tanks» του Albert Coenrant, ανταποκριτή της Δανέζικης και Βελγικής τηλεόρασης στην Ελλάδα και αποσπάσματα από το ποίημα «Σώπα, μη μιλάς» του Ασίζ Νεσίν